பாற் கடல்

அணை

(ஸ்ரீரஞ்சனி)

எஞ்சினீயர் சங்கரன் ஸ்தலத்தைப் பார்வையிட வருகிறாரென்றால், வேறு எப்படி இருக்கும்? ஒரே கூச்சல், இரைச்சல்தான்!

"மேற்குப் பகுதி வேலையை இப்போது யார் பார்த்துக் கொள்கிறார்கள்? எவனாவது ஒரு கூறு கெட்டவன் கையில் ஒப்படைத்திருப்பீர். உமக்கென்னய்யா, பொறுப்பா தெரிகிறது?"

சங்கரன், சாட்சாத் கைலையங்கிரி வாசனான சங்கரனையே எரித்துச் சாம்பலாக்கும் அளவுக்கு அனல் கக்கிக் கொண்டிருந்தார்.

ஈசுவரன் மிகவும் சிரமப்பட்டு எச்சிலைக் கூட்டி விழுங்கிக் கொண்டார். பதில் ஏதும் தவறாகப் பேசிவிடக் கூடாதே என்ற காரணத்தால்.

"என்னய்யா! மென்று விழுங்குகிறீரே! உம்மையெல்லாம் கொண்டுவந்து என் கிட்டே, அதுவும் இந்த மாதிரி பெரிய திட்டங்கள், வேலைகள் நடக்கிற இடத்திலே, போட்டு விடுகிறான் கம்பெனி முதலாளி. வேலை குட்டிச் சுவராகப் போனால் அவனுக்கு என்ன? நான் வந்து ஒரு வாரம் ஆகிறது. வேலை என்ன நடந்திருக்கிறது? ஹூம். பேசுமேன் ஐயா!"

ஈசுவரன் பதில் சொல்லத்தான் விரும்பினார். ஆனால் விரும்பியதைச் சொன்னால்? வயிறு என்று ஒன்று இருக்கிறதே! தனக்கும் தன்னை நம்பி உட்கார்ந்திருக்கும் குடும்பத்தாருக்கும் வழி? மேலதிகாரியை எதிர்த்து அவமரியாதையாகப் பேசினான் என்ற பட்டப் பெயருடன் சீட்டும் கிழியும். ஏதோ சம்பளம், போனஸ் என்று தவறாமல் படியளக்கிறானே, அதில் மண்ணை வாரிப் போட்டுக் கொண்டு விடுவதா......? மேலே போய் விமோசனம் காண முடியுமோ என்றால் தயை, தாட்சணியம், நியாயம், எல்லாம்தான் மானேஜிங் டைரக்டரின் டபேதார் போல் கைகட்டி வாய் புதைத்து ஒதுங்கிப் போய்விடுகின்றனவே! அதனால்தானே எத்தனையோ தடவை சங்கரன் ஆலகால விஷம் போல் கக்கிய சுடு சொற்களை ஈசுவரன் விழுங்கி யிருக்கிறார்.

மீண்டும் சங்கரன் குரல்.

"ஆள் இடிச்ச புளி மாதிரி நிற்கிறீர் பார்! சொல்வது கொஞ்சமாவது காதில் ஏறுகிறதா? ஏனய்யா, சொல்லுமேன்!"

ஈசுவரனுக்குக் காதில் விழவில்லை. விழாதுதான். காரணம், அவரது காதில் அப்போது ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது அவருடைய குடும்பத்தாரின் ஓலம்தான்!

வெளியிலிருப்பவன் வாய் புளித்ததோ மாங்காய் புளித்ததோ, என்று பேசிவிடுகிறான். ரூபாய் ரூபாயாகச் சம்பளம் வருகிறதைச் சொல்லுகிறானே தவிர, போகிறதை எவன் பார்க்கிறான்?

வியாதிப் பிண்டமாகப் படுத்திருக்கும் மனைவிக்கு என்ன செலவாகிறது என்பது அவருக்கும் அவரைப் படைத்த கடவுளுக்கும் மட்டுமே தெரிந்து இருக்கக்கூடிய பரம ரகசியம். மனைவியின் நோஞ்சல் உடம்புக்கு இந்தக் குறிப்பிட்ட ஊரின் சீதோஷ்ண நிலை ஓரளவு அனுகூலமாயிருக்கிறது என்ற ஒரே காரணத்திற்காகப் பல்லைக் காட்டி, மண்டியிட்டு, கெஞ்சாததெல்லாம் கெஞ்சி அந்த அணைக்கட்டுப் பிரதேசமென்ற பொட்டல் காட்டுக்கு மாற்றல் வாங்கிக்கொண்டு வந்தார் ஈசுவரன்.

உத்தியோக ஒழுங்குக்குப் புறம்பாக எதையுமே செய்ததில்லை; செய்ய மாட்டார் அவர். காலணாக் காசுகூட லஞ்சமென்று கண்ணெடுத்தும் பார்க்க மாட்டார். அதனால் அவருக்குக் கீழ் உதவியாளர்களாகப் பணியாற்றிய பலரது பொல்லாப்பையும் சாபத்தையும் வாங்கிக் கட்டிக் கொண்டிருந்தார். அதுவேறு கதை!

மகன் படிக்க, மகள் படிக்க, மனைவிக்கு மருந்தும் பழமும் வாங்க, பழைய கடன்களை அடைக்க; ஆள் புதுக் கடனில்லாமல் தள்ளுவதே விழி பிதுங்குகிறது. இந்த ஒன்றரையணா வேலைக்கும் ஆபத்து வந்துவிட்டால், சந்தி சிரிக்க வேண்டியதுதான்! இந்த ஒரே நினைவு—பயம்தானே எந்த வார்த்தை காதில் விழுந்தாலும், காதில் விழாததுபோல் நடந்து கொள்ளப் பழக்கியிருந்தது அவரை?

"வீணாக ஒரு மனுஷனைக் கெடுக்க வேண்டாமே என்ற ஒரே காரணத்துக்காகத் தானய்யா பார்க்கிறேன். வேலை தெரியவில்லை, வேலையிலே சிரத்தையில்லை என்றால், இங்கே வந்து உட்கார்ந்து கொண்டு, ஏனய்யா எங்கள் பிராணனை வாங்குகிறீர்?"

சங்கரன் 'புல்டோசர்' போல நின்றிருந்த இடத்திலேயே ஒரு சுற்றுச் சுற்றித் திரும்பி, ஜீப்பில்போய் ஏறிக்கொண்டார்.

"நாளைக்குள்ளாக 'டெம்பரரி பிரிட்ஜ்' வேலையாவது முடியணும். நான் மேற்கே போய்விட்டுத் திரும்பும்போது, ரெடியாயில்லை என்றால் நான் என்ன செய்வேன் என்று எனக்கே தெரியாது. அதைப் பற்றி எனக்குக் கவலையுமில்லை"—சங்கரனின் குரல் தேய்ந்து மறைய, ஜீப் தூரத்தே சென்று ஒரு புள்ளியாக மறைந்தது!

அடித்த சிலையாய் நின்று விட்டிருந்த ஈசுவரன், உணர்வு பெற்று அசையச் சற்று நேரம் ஆயிற்று. அவருக்கு இந்த அனுபவம் புதிதல்ல. அந்த அணைக்கட்டுப் பகுதியில் கண்டிராக்டர்களான பிரபல எஞ்சினியரிங் கம்பெனி ஒன்றின் எஞ்சினீயரான ஈசுவரனுக்குக் கம்பெனியின் பிரதம எஞ்சினீயராக—வெகு சமீபத்தில் அயல் நாடுகளிலிருந்து திரும்பிய—சங்கரன் அங்கு வந்து சேர்ந்தபோது துவங்கிய அனுபவம் அது!

சங்கரன் மிகச் சிறந்த நிபுணர். அவரது திறமையை உள்நாடும், வெளி நாடுகளும் ஒருங்கே போற்றிப் பாராட்டின. ஆனால் சங்கரன் என்ற எஞ்சினீயரைவிட, சங்கரன் என்ற மனிதருடன் நெருங்கிப் பழகிய பாக்யம்—அல்லது துர்ப்பாக்கியம்—ஈசுவரனுக்குத்தான் வாய்த்தது! வெளி நாடுகளுக்கெல்லாம் போய் வந்த சங்கரன், தன் மனிதத் தன்மை, பண்பு, இவற்றையெல்லாம் கூட மறந்துபோய் வெளி நாட்டிலேயே விட்டு வந்து விட்டாரோ என்று சந்தேகப்படும் அளவுக்கு, அவரது நடவடிக்கை இருந்தது.

தன் சம நிலைக்குக் கீழ்ப் படியில் உள்ள எவனுமே உத்தியோகஸ்தன் அல்ல, தன் தயவில், தன் மேற்பார்வையில், வயிறு வளர்க்க வந்திருக்கும் ஒருவன், தான் பேசுவதை அல்லது ஏசுவதை அனுபவிக்கப் பிறந்தவன் என்ற போக்கே சங்கரனிடம் மேலோங்கி நின்றது.

அடங்கியே பேசி, பணிந்தே நடந்து, யாரையுமே எதிர்த்து ஒரு சொல் பேசாமலே வளர்ந்து விட்டவர் ஈசுவரன். ஏழைக் குடும்பத்தில் பிறந்து பணிவாலும், படிப்பாலும் முன்னேறிய அவர் வேறு எவ்விதமாகவும் இருந்திருக்க முடியாது. வயதால் பெரியவர், அனுவபத்தில் முதியவர் என்பதெல்லாம் 'திகுதி'யுடன் சேர்ந்ததாகுமா? சங்கரன் பேசுவதை யெல்லாம் கேட்டு, விழுங்கி ஜீரணித்துக் கொள்ளத்தானே ஈசுவரனுக்குச் சம்பளம் கொடுக்கிறார்கள்!

சங்கரன் அப்படித்தான் நினைத்தார்.

பல சிறந்த திட்டங்களுக்கு அஸ்திவார மூளையாக இருந்த சங்கரனுக்கு, தனது கர்வம் பிடித்த போக்குக்கும், வெறித் தனத்திற்கும் ஒரு சிறு அணை போடத் தெரியாமலிருந்தது விந்தைதான்!

"கூப்பிடய்யா அவரை!"

பல பலவென்று பொழுது விடியும் தருணம். மூன்றும் நாள் காலையில் சங்கரனின் குரல் அந்தப் பிரதேசத்தில் உக்கிரமாகக் கிளம்பி, பாறுங்கற்கள் குவித்திருந்த பகுதியிலும், எதிரே கல் பிளக்கும் பகுதியில் இருக்கும் குன்றிலும் மோதி எதிரொலித்தது! பெரிய உத்தியோகஸ்தர்கள் நடுங்கிய நடுக்கத்தில், குட்டி

எஞ்சினீயர்களும், மேஸ்திரிகளும் 'சம்பளம் தருபவன் கம்பெனிக்காரன் தான்; சங்கரன் அல்ல' என்ற விஷயத்தையே நினைக்காமல் குதிகால் கீழே படாமல் ஓடினார்கள்! எப்படியாவது சங்கரன் கண் பார்வையில் படாமல், எங்கேயாவது ஓரிடத்தில் நின்று கொள்ள வேண்டுமென்ற எண்ணத்தில் அப்படி ஓடினார்களோ அல்லது உண்மையில் ஈசுவரனை அந்த இடத்துக்குச் கைப் பிடியாகப் பிடித்துக் கொண்டு வந்து நிறுத்தி விட வேண்டுமென்ற எண்ணத்தில் உயர்தர அதிகாரியின் திருப்தியைச் சம்பாதித்துக் கொண்டால் தான் பிழைப்பைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளலாம் என்ற உணர்வில் ஓடினார்களோ! மூலைக் கொருவராக, காக்கைக் கூட்டத்தின் நடுவில் கல் விழுந்ததுபோல் சிதறிக் கலைந்து ஓடி விட்டனர் அத்தனை பேரும்.

முகத்தில் எள்ளும் கொள்ளும் வெடிக்கச் சுற்று முற்றும் பார்த்தார் சங்கரன். கோபம் கொந்தளித்தது அவர் பார்வையில்.

தாற்காலிகப் பாலம் கட்டி முடிக்கப்பட்டிருந்தது. குறுகிய கால அளவில் எவ்வளவு திறமையாகச் செய்ய முடியுமோ, அவ்வளவு திறமையுடன் கட்டப்பட்டிருந்தது அது என்பது அந்த நிபுணரின் கண்களுக்குப் புலப்படாமல் போகவில்லை. ஆனால் முதலிரண்டு நாட்களில் பெய்த பெரும் பேய் மழையின் காரணமாக, அந்த ஆற்றில் கரைபுரண்டு பெருகி வந்த வெள்ளத்தால், அங்கங்கே பாலத்துக்கு ஆதாரமாக நிறுத்தப்பட்டிருந்த தூண்கள் மட்டும் அரிக்கப்பட்டு, ஓரளவு பலகீனப்படுத்தப்பட்டிருந்தன. கரையிலிருந்தபடியே ஒரு காலைப் பாலத்தின் மீது வைத்துப் பார்த்த சங்கரன் ஏனோ பின் வாங்கினார்.

வேலையை முடித்து விட்டால் போதுமா? இந்த மழையில் செய்து முடித்த வேலை, எந்த நிலையில் இருக்கிறது என்று கவனித்துக் கொள்ள வேண்டாமா? வேலை முடிந்த பின் எக்கேடு கெட்டுப் போனாலும் போகட்டும் என்று இருந்து விடுவதா? அதுவும் பிரதம எஞ்சினீயரான அவர் பார்வையிட வரும்போது இருந்து பதில் சொல்ல வேண்டியவரல்லவா ஈசுவரன்? அதற்குக் கூட வரமுடியவில்லையா அவரால்?

இந்த எண்ணத்தின் விளைவில் புகைந்த ஆத்திரம்தான் சங்கரனின் குரலை உயர்த்திக் காட்டியது.

''ஈசுவரன் எங்கேய்யா?''

''பொறுப்பில்லாத மனுஷன்!''

''சீக்கிரம் கூப்பிடய்யா!''

கூச்சல் போட்டுக் கொண்டிருந்தார் சங்கரன்.

மூலைக்கொருவராக ஓடிய சிப்பந்திகள், ஒவ்வொருவராகத் திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தார்கள். சீக்கிரமாக வந்து விட்டால்

'ஈசுவரன் வீட்டில் இல்லை' என்ற—கோபம் விளைவிக்கக் கூடிய—பதிலைச் சொல்லித் தீர வேண்டிய பெரும் பொறுப்பு விழும். பிழைப்பைக் கெடுத்துக்கொள்ள அவர்கள் எவருமே தயாரா யில்லையாதலால் தயங்கித் தயங்கி அடிமேலடி வைத்துப் பூமேல் நடப்பவர்கள்போல மெள்ள மெள்ள ஊர்ந்து வந்தார்கள்.

இது போதாதா சங்கரனின் ஆத்திரத்தைக் கிளப்பிவிட?

"எனக்குத் தெரியுமய்யா! வேலையை முடித்து விட்டோம் என்ற கர்வம்! நான் வந்து கேட்டு அவர் பதில் சொல்லக் கூடாதென்று ஏதோ ஒரு சாக்குச் சொல்லி ஓடி இருப்பார்! ஆள் அப்படிப் பட்டவர்தானே! எனக்கு அப்படித் தானய்யா தோன்றுகிறது!" என்று இரைந்தார்.

'ஈசுவரன் கடமையில் கருத்துள்ளவர். அப்படியெல்லாம் செய்யக் கூடியவரல்ல; நிச்சயமாகச் செய்ய மாட்டார்' என்பது அங்கிருந்த ஊழியர்கள் அத்தனை பேருக்கும் தெரியும். ஆனால் அதை வாய் விட்டுச் சங்கரனிடம் சொல்லக்கூடிய தைரியம் மட்டும் துரதிருஷ்ட வசமாக யாருக்குமே வரவில்லை. ஒரு முறை எச்சிலை விழுங்கி எல்லோரும் தம் நெஞ்சிலிருந்து வார்த்தையை உள்ளே தள்ளிவிட்டு ஜீரணித்துக் கொண்டார்கள். தவறி வெளியே வந்து விட்டால்;........?

தம் கடமை என்ன என்று யோசிப்பவர் போல, சங்கரன் தொப்பியை ஒரு முறை கழற்றி, தலையை மெதுவாகத் தடவி விட்டுக் கொண்டார்.

"கொஞ்சம் முன் ஜாக்கிரதையுடன் கடமையைச் சரியாகச் செய்திருந்தால், இந்த வெள்ளம் பாலத்தைப் பாதித்திருக்காது. இத்தனை உதவாக்கரை ஆட்கள் இங்கே கூட்டம் போட்டுக் கொண்டு வேலை செய்து என்ன லாபம்? வேலையில் அக்கறை உள்ளவர்கள், வேலை கற்றுக் கொள்ள விரும்புபவர்கள், கடமையைச் சரியாக உணர்ந்து கொள்ள ஆசைப்படுபவர்கள் எல்லாம் என்னுடன் கீழே இறங்கி வரலாம். ஈசுவரனைப் போல ஒதுங்கி......சரி அது எதற்கு? வருபவர்கள் வரலாம்" என்று பிரசங்க பாணியில் கூறி விட்டு, ஆற்றை நோக்கி நடந்தார் சங்கரன்.

தாற்காலிகப் பாலத்தின் பக்கத்தில், சங்கரன் உள்ளிட்ட நிபுணர்கள் நின்றிருந்த ஆற்றின் கரையில், ஆற்றின் மேட்டில் குவிக்கப் பட்டிருந்த பெரிய பெரிய பாறாங்கற்கள் மலைபோல் குவிந்து. தாறுமாறாக உருண்டு கிடந்தன. மெல்ல மெல்லக் கால்களை அவற்றின் மீது ஊன்றி வைத்தபடி சங்கரன் ஒவ்வொரு அடியாக ஆற்றுக்குள் இறங்கத் தொடங்கினார்.

மற்றவர்களோ மரண பயம் பின்னே இழுக்க, அதிகாரி பயம் முன்னே தள்ள, இரண்டடி முன்னும் இரண்டடி பின்னுமாக நகர்ந்து,

பின்னால் வருவது போலப் போக்குக் காட்டிச் சமாளித்தார்கள். உத்தியோக உயர்வை விரும்பிய வீரர்கள் சிலர் மட்டும், உயிரைத் திருணமாக மதித்து, சங்கரனைப் பின் தொடர்ந்தார்கள்.

"இப்போது நான் செய்யப் போகும் மேற்பார்வை வேலையை நேற்றே ஈசுவரன் செய்திருந்தால் சரியாக இருந்திருக்கும். மிஸ்டர் டிக்ரூஸ்! ஒரு ஆளை அனுப்பி ஈசுவரன் 'குவாட்டர்ஸு'க்குத் திரும்பி வந்து விட்டாரா என்று பார்த்து வரச் சொல்லுங்கள். வந்திருந்தால் உடனே புறப்பட்டு இங்கே வரும்படி சொல்லி அனுப்புங்கள்" என்றார் சங்கரன், பாதி தூரத்தில் சென்று கொண்டிருந்தபோது.

டிக்ரூஸ் கேசவனிடம் சொல்ல, கேசவன் மாதவனிடமும், மாதவன் மதுசூதனனிடமும் சொல்லி ஒலி பரப்பி, கடைசியில் கூலியாள் குப்புசாமி 'குவாட்டர்ஸு'க்கு ஓடினான் ஈசுவரனைக் கூட்டிவர.

உத்தரவு பிறப்பித்து விட்ட பெருமையுடன் அலட்சியமாகத் திரும்பினார் சங்கரன்.........

காலில் ஏதோ இடறித் தடுக்கி விட்டது.

அவர் காலை ஊன்றி இருந்த கல் தடம் புரள, அவர் நிலை தடுமாறிக் கீழே உருண்டு, தண்ணீர் மட்டம் வரையிலும் சென்று விட்டார். முகத்தில் தண்ணீர்த் திவலைகளும், வியர்வை முத்துக்களும் பளிச்சிட, நிலை தடுமாறி திடீரென்று விழுந்ததால் உண்டான பதற்றமும் நடுக்கமும் தெளிவாகாத நிலையில் சங்கரன் எழுந்து நின்று. "அங்கே! அதோ!" என்று ஒரு விரலால் சுட்டிக் காட்டிக் கூவினார்.

அங்கிருந்த அத்தனை ஜோடிக் கண்களும் அவர் காட்டிய திசையில் குறிப்பிட்ட இடத்தில் சென்று லயித்தன.

குடை ஒன்றின் வளைந்த பிடிதான் சங்கரனின் காலைத் தடுக்கியிருக்கிறது. யாரோ அல்லது எதுவோ காலைக் கவ்வி விட்டதாகத் தோன்றி யிருக்கிறது சங்கரனுக்கு. அதுதான் அத்தனை பதற்றம் அவருக்கு !

கூலியாட்கள் விடுவிடென்று இறங்கினார்கள். அந்தப் பாறைக் குவியலிலிருந்த பெரும் கற்களை ஒவ்வொன்றாக அப்புறப் படுத்தத் தொடங்கினார்கள். சங்கரன் நிலைக் குத்தியபடி பார்த்துக் கொண்டு நின்றார்.

குடைக் காம்பைச் சுற்றியிருந்த கற்கள் எல்லாம் நகர்த்தப் பட்டன. ஒரு குடை முழுவதும் தாறு மாறாகக் கிழிந்த நிலையில் அகப்பட்டது!

அதற்குக் கொஞ்சம் தள்ளி ஒரு டார்ச் விளக்கு!

அதற்கும் கொஞ்சம் தூரத்தில் சில வரை படங்களும் குறிப்புகளும்! அவற்றிற்கும் அப்பால்.........

மழைக் கோட்டால் மூடப்பட்டு உத்தியோக உடுப்பில் கிடந்தார் ஈசுவரன்! பாறைகளால் நசுக்கப்பட்டிருந்த அவரது முகம் தொப்பிக்குள் பயங்கரமாகக் காட்சி அளித்தது. கைப்பக்கத்தில் திறந்து கிடந்த நிலையில் பவுண்டன் பேனா. அளவுக் குறிப்புகள், மேலதிகாரியின் ஸ்தல உத்தரவுகள் எழுதப் பட்ட சிறிய குறிப்புப் புத்தகம் மழையில் ஊறிக் கிடந்தது. பையில் மறுநாள் மனைவிக்கு மருந்து வாங்க டவுனுக்குப் போய்வர அனுமதி கோரிக் கடிதம் ஒன்று இருந்தது.

சங்கரனுக்கு ஏனோ பேச வாய் எழவில்லை. பேச வேண்டுமென்றோ என்ன பேசுவதென்றோ தெரியவில்லை.

தூரத்தில் கூலியாள் குப்புசாமியுடன், ஈசுவரனின் எட்டு வயதுப் பையன் வந்து கொண்டிருந்தான்.

"அப்பா ராத்திரி மழை பெய்ய ஆரம்பித்தவுடனே கோட்டெல்லாம் போட்டுண்டு எங்கேயோ புறப்பட்டுப் போனு, இன்னும் வீட்டுக்கு வரவில்லை. வந்தவுடனே வரச்சொல்றேன்னு அம்மா சொல்லச் சொன்னு சார்" என்று சொல்லிக் கொண்டே வந்தான் பையன். அத்தனை உத்தியோகஸ்தர்களிடையே உரக்கப் பேசத் துணிவில்லை அவனுக்கு. சங்கரனுக்கு அப்போதுதான் உண்மை உதயமாகத் தொடங்கி யிருந்தது.

'வேலையை முடித்து விட்டு வீடு திரும்பிய ஈசுரவன், நல்ல மழை பிடித்துக் கொண்டவுடன் பாலம் என்னவாகி விடுமோ என்ற கவலையில் அதைக் கவனிப்பதற்காகக் கொட்டுகிற மழையில் மறுபடி இரவில் அந்த இடத்துக்கு வந்திருக்கிறார். தனக்கு நேர்ந்தது போல் கல்லோ ஏதுவோ அவரைக் கீழே உருட்டி விட்டது. அவரது கஷ்ட காலம், மேலும் பாறைகள் உருண்டு மேலே விழுந்து விட்டன. 'தன் கடமையைச் செய்யவில்லை' என்று அவரைச் சொன்னது எத்தனை பெரும் பாதகம்!'

அன்றுவரை பெருமூச்சு விட்டு அறியாத சங்கரன், நீண்டதொரு பெருமூச்சு விட்டார். அவர் கண்முன் கடமை வீரராக ஈசுவரன் காட்சி அளித்தது, கண்களில் கண்ணீரை வருவித்துத் திரையிட்டது. எத்தகைய கடமை தவருத ஊழியரை இழந்து விட்டோம் என்று எண்ணியபோது அவருக்கு அநீதி இழைத்து விட்டோமென்ற குறுகுறுப்புடன் துக்கம் பீரிட்டது. ஈசுவரனின் பையன் ஏதுமறியாமல் வெகுளியாகச் சொன்னதை எண்ண எண்ண, அக்குடும்பம் எந்த நிலையில் இருக்கிறதென்று நினைக்க நினைக்க, அவரது உள்ளத்தில் பொங்கிப் புரண்ட துக்கம் வெள்ளமெனப் பெருகியது.

எத்தனையோ திட்டமிட்டு அணைக்கட்டுகளை வெகு சிறப்பாகத் திறமையுடன் கட்டி முடித்த நிபுணர் சங்கரன் அந்த ஸ்தலத்தில் அந்தக் கணத்தில் தோல்வியைக் கண்டார். அவரது உள்ளத்தில் கொந்தளித்த வேதனைப் பெருக்குக்கும், சோக வெள்ளத்திற்கும், ஒரு அணை போட அவரால் முடியவில்லை.